

maalet, have erklæret det for uløseligt, fordi der ikke kunde skabes store Summer af ingen Ting. Det svenske Eksempel beviser som sagt i Virkeligheden aldeles intet.

Endvidere har man i Kommissionsbetænkningens anden Del, foruden at stille Forslag om Anvendelsen af Afgiften af de personlige Privilegier, haft at undersøge, hvilken Fremgangsmaade der burde følges over for Enken efter en Ihændelever af et personligt Privilegium, og hvorledes Bestyrelsen af personlige Apoteker bør ordnes, naar Apotekeren ikke selv kan eller vil drive sit Apotek. Ved denne Undersøgelse var det straks klart for Kommissionen, at disse Spørgsmaal røre ved ret betydelige Mangler ved vort Apotekervæsen. Sin Opfattelse ikke blot paa disse Punkter, men ogsaa paa andre gav Apotekerkommissionen Udtryk i den Sætning, at enhver Apoteker skal selv drive sit Apotek, og den tog i alle Retninger Konsekvensen heraf. Den første Konsekvens var den, at Hjælpeapotekerne maatte bortfalde, thi et saadant kan Ihændeleveren ikke drive selv, da han har et andet Apotek. Erfaringsmæssig ere disse Hjælpeapoteker jo heller ikke andet end en Indtægt, der skaffes vedkommende Ejer af Moderapoteket ved at sætte ham i Stand til at bortforpagte saa dyrt som muligt til en anden Farmaceut. Det gives Udseende af, at denne er Bestyrer, men i Virkeligheden er han Forpagter. Naar man umuliggjorde dette Forhold maatte man naturligvis af Hensyn til de daarlige Egne sætte noget andet i Stedet, nemlig Subventionsapoteker, selvstændige Apoteker, der blive drevne af Apotekeren selv, men saaledes, at de dog maatte have Tilskud af Staten, saa længe de ikke kunde staa paa egne Ben. Konsekvens af det almindelige Princip er det derhos, at Bortforpagtning af et Apotek eller Overladelse af Driften paa anden Maade til nogen anden for dennes egen Regning, er aldeles utilstedelig, det maa betragtes som en haard Forseelse, der nødvendigvis medfører Bevilningens Fortabelse. Dernæst maatte det fordres, at Apotekeren bor paa Stedet og ikke, som det nu stundom sker, flytter hen og bor i en anden By, thi han skal selv drive Apoteket og er ikke berettiget til at drive det ved nogen, der hedder Bestyrer, men i Virkeligheden er Forpagter. Ligeledes maatte der træffes Bestemmelser for, hvorledes man skulde forholde sig, naar Apotekeren paa Grund af vedvarende Sygdom, Alderdøm eller Svagelighed i det hele ikke selv er i Stand til at drive Apoteket. For saa vidt han ikke foretrækker at opgive

sin Bevilling, vil han i et saadant Tilfælde faa Lov til, dog ikke ud over 5 Aar, at blive ved Apoteket, men kun paa Betingelse af, at det bliver drevet af en af Staten antagen Farmaceut, der driver det paa eget Ansvar, og hvis Lønning og øvrige Vilkaar fastsættes af Statsautoriteterne. Endelig bestemte man, at Enken ikke maatte drive Apotekernæring. Foruden Regler med Hensyn til de nævnte Konsekvenser af det almindelige Princip, Regler, der skulde gælde lige saa vel for de reelle Privilegier som for de personlige Bevilningers Vedkommende, stillede Kommissionen forskellige andre Forslag til Forbedring af Apotekervæsenet.

Nu maa det ærede Udvalg og den ærede Ordfører mene, hvad de ville, om dette Lovforslag; jeg paastaar, at hvis dette Lovforslag bliver til Lov, ville vi derigennem faa en særdeles fortræffelig Ordning af vort Apotekervæsen. Selvfølgelig hviler det paa Grundlag af den bestaaende Lovgivning, men i øvrigt vil det passe, enten vi faa personlige Privilegier alene, eller de reelle bibeholdes. Det er maaske en Ting, som ærede Medlemmer ikke have haft Øje for, at de foreslaaede Forandringer i den gældende Ret, som bemærket, ogsaa gjaldt de reelle Privilegier, noget, der ogsaa vakte stærk Modstand fra Apotekerne i Kommissionen. Gennemførelsen af de foreslaaede ny Bestemmelser udkrævede imidlertid Penge. Man maatte f. Eks. have Penge, naar man i Stedet for Hjælpeapoteker skulde oprette Subventionsapoteker, og det samme gjaldt ikke mindre med Hensyn til de øvrige Punkter, paa hvilke man fuldstændig forlod det nuværende System, og gik over til en anden Ordning. Sæt, at f. Eks. en Apoteker, som med stor Bekostning havde faaet et Apotek, døde faa Aar efter disse Bekostninger, efterladende Enke og Børn, saa er det nu ganske naturligt, at man søger at lade hende blive ved Apoteket. Med Forslaget om, at Enker ikke maatte drive Apoteker, maatte derfor følge Forslag om Understøttelse gennem en Slags Pension; det samme maatte gælde for de svagelige Apotekere; og der kunde ligelædes være Tale om en Understøttelse til de umyndige Børn. Dette gælder selvfølgelig kun de personlige Privilegier, men ikke de reelle. Det er det, der handles om i § 13, men det er ikke saaledes, som den ærede Ordfører forskellige Gange har udviklet. — jeg tror f. Eks. ved første Behandling i forrige Samling — at man her havde et Lovforslag, hvis